

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2015. október 8.
(csütörtök)

Földvári Tibor

ILLÉS ELRAGADTATÁSA

Énekek: 89,1.3.4.7; 230

Alapige: 2Királyok 2,1-3; 6-16; 18

Amikor az ÚR föl akarta vinni Illést forgószélben a mennyekbe, elment Illés és Elizeus Gilgálból. Illés azt mondta Elizeusnak: Maradj itt, kérlek, mert engem Bételbe küldött az ÚR. Elizeus így felelt: Él az ÚR és a te lelked, hogy nem hagylak el téged! És mikor lementek Bétel felé, kijöttek Elizeushoz a prófétafiak Bételből, és azt mondták neki: Tudod-e, hogy az ÚR ma elragadja uradat mellőled? Ő így felelt: Én is tudom, hallgassatok. [...] Azután ezt mondta neki Illés: Maradj itt, kérlek, mert az ÚR a Jordánhoz küldött engem. De ő így felelt: Él az ÚR és a te lelked, hogy nem hagylak el téged. Erre elmentek ketten együtt. Ötvenen pedig a prófétafiak közül utánuk mentek, velük szemben megsze megálltak, amikor ők ketten megálltak a Jordánnál. Illés fogta a palástját, összegöngyölte, és megütötte vele a vizet. Az kétfelé vált, így mind a ketten szárazon mentek át rajta. Amikor átmentek, azt mondta Illés Elizeusnak: Kérj tőlem valamit, mit cselekedjem veled, mielőtt elragadtatom tőled. Elizeus azt mondta: Legyen, kérlek, a benned való lélek kétszerese énbennem! Ő azt mondta: Nehezét kértél. Mégis, ha látsz engem, amikor majd elragadtatom tőled, akkor meglesz, amit kértél, ha pedig nem látsz meg, nem lesz meg. Amikor továbbmentek és beszélgettek, íme, egy tüzes szekér tüzes lovakkal elválasztotta őket egymástól, és fölment Illés a szélvészben az égbe. Elizeus látta ezt, és így kiáltott: Atyám, Atyám! Izráel harci szekerei és lovasai! És nem látta őt többé. Fogta a ruháit, és két részre szakította azokat. Fölemelte

ILLÉS ELRAGADTATÁSA

Illés palástját, amely leesett róla, visszatért, és megállt a Jordán partján. Fogta Illés leesett palástját, megütötte vele a vizet, és azt mondta: Hol van az ÚR, Illés Istene? És amikor ő is megütötte a vizet, az kétfelévált; és átment Elizeus. Amikor látták őt a prófétafiak, akik szemben, Jerikónál voltak, azt mondták: Illés lelke megnyugodott Elizeuson. És eléje mentek, és földig hajoltak előtte. Majd azt mondták neki: Íme, szolgálid között van ötven ember, vitéz férfiak, küldd el őket, hadd menjenek el megkeresni a te uradat, hátha az ÚR lelke, miután elragadta őt, letette valamelyik hegyen vagy völgyben. De ő így felelt: Ne küldjétek senkit. [...] Amikor visszajöttek hozzá, mert Jerikóban lakott, azt mondta nekik: Nem mondtam-e, hogy ne menjétek el?

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért mennyei Atyánk, hogy a te fenséged jelenlétében lehetünk most is. Hálásak vagyunk, hogy ahogy év elején is hirdetted, dicsőségedre élhetünk, mindent a te isteni magasztalásodra, hódolatodra tehetünk. Köszönjük, hogy ha a mai nap is így telt. Hálásak vagyunk az elvégzett munkáért. Ajándék, Urunk, ha öröm lehetett benne. Ha akármelyikünknek keserűség, kérünk, hogy vigasztald, bátorítsd. Köszönjük, Urunk, hogy amit itt a földön teszünk, azt mind neked és érted tehetjük. Dicsőítünk, hogy az Úr Jézus is így élt. Köszönjük, hogy ő tökéletesen, ezért van váltság és szabadulás. Arra kérünk, Urunk, hogy valóban töltsön be bennünket az Úr Jézusnak az a lelkülete, az a szelíd és alázatos lelkülete, amelyet ő megélt mindhaláláig. Mi pedig, ha nem is kell meghalnunk a hitünkért, békeségben élhetünk az országban, de mégis hadd éljünk, Urunk, úgy mint akik rád mutatnak, akiken keresztül meglátszik, milyen az Isten országában élni. Köszönjük, hogy az ő áldozatos szeretete példa is nekünk. Segíts, Urunk, így szeretnünk egymást. A gyülekezet közösségében is így hordozni szeretetben azokat, akik még nem ismernek. És kérünk arra, Urunk, hogy most is szólj hozzánk a te igédén keresztül, hogy jobban megismerhessünk téged, megismerhessük az Urat. Szentlelked által munkáld ezt, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Itt a városi, főleg a nagyvárosi környezetben a házak között kevésbé tapasztalhatjuk, hogy föltekintve az égre látjuk a madarakat szárnyalni, főleg a sasra gondolva, a nagyobb madarakra. Vidéken, Neszmélyen is, meg otthon édesanyámnál, Tápiószőlősön, szabad területen más a helyzet. Idén is megadatott, hogy többször is láthattam a nagymada-

raknak a messzi távolban, a nagy magasságban való repülését, szárnyalását, lebegését.

Nekem mindig eszembe jut ilyenkor az a bibliai gondolat, amit a madártávlatból való szemlélésre utalva szoktunk emlegetni, a hit ajánlóját. A hit ahhoz hasonlítható, mikor valaki felemelkedik a földről a magasba. S elmondható, hogy ha még a láthatók színterét is a magasból más szempontból láthatjuk, mennyivel inkább igaz, a hit szempontjából a láthatók egészen más beállításba kerülnek a láthatatlan valóságok, igazságok fényében. Ismerjük is az ígét, hogy szárnyra kelnek mint a saskeselyűk, akik bíznak az Úrban. Ez azért lehet, mert talán nem változik semmi a láthatók terén, de már más szempontból láthatja a szó lelki értelmében is a dolgokat a hívő ember vagy Isten népe.

A Királyok könyve nemcsak egy emberre nézve, hanem az egész Isten népére nézve, de kitágítva az egész emberiségre nézve is bemutatja a madártávlatból szemlélhető történeti tényeket, valóságokat. Nagyon sok esemény, szomorú és vidám esemény leírása található az 1. és a 2. könyvben is, de most utalhatnánk a megelőző történeti könyvekre, és Isten igéje fényében – az üdvtörténet szót ezért is használjuk –, az üdvtörténet fényében bemutatja, hogy Isten hogyan munkálkodik. Az örökévalóság szempontjából (sub specie aeternitatis) hogy zajlanak az események a földön, hogyan készíti Isten a Messiás érkezését, hogyan valósul meg az Isten terve, célja akkor is, ha esetleg nagyon gonosz király uralkodik Júdában vagy az izraeli országrészben.

Ezek között a történetek között található Illés elragadtatása története is. Gyermekkori emlékem, mikor a vastag, piros színű képes Bibliában mindig meghatóan néztem a képet és olvastam a Károli-fordítású szöveget, mely mutatta, hogy Illés hogyan száll föl a szekéren az égbe, mert Isten elragadta őt. Illés elragadtatása kijelenti, hogy egy ember földi életének a vége, de meghalás nélkül, hogyan mutatja be Isten tervének, céljának az alakulását. Hogyan munkálkodik Isten annak az embernek – most itt Illésre gondolva – az életében, illetve Illés szolgájának, Elizeusnak az életében, a prófétafiak vagy prófétatanítványok életében, Isten akkori népe meg a mostani népe életében. Milyen kijelentés van, bátorítás ebben a történetben, madártávlatból szemlélve. Bár a szó szoros értelmében is Illés szárnyalt, de most a szó lelki értelmében, a hit madártávlatából szemlélve a történet milyen bátorítást hordoz az Illés múltjára, illetve az Illést követő jövőre nézve. Ilyen szempontból fogjuk a történetet végigvenni.

Ha tehát a történeti könyveket látjuk, akkor már a Bibliában is, ahogy olvastuk, egy egész könyv, most amit mi a Királyok 1. könyvének

nevezünk a mi Bibliánkban, már ott találkozunk Illés személyével, aztán a 2. könyv elején itt a 2. részben olvassuk, Illés még szerepel, de utána az ő helyét Elizeus váltja föl, bemutatja, hogy Illés hogyan tapasztalta meg az élet végét. Kíváncsi vagyok magamra is, hogy fogok-e hibázni majd, mert mindig azt szoktuk mondani, hogy hogyan hal meg valaki, mert a Bibliában általában meghalnak a hívők is, de Illés nem halt meg Énokhoz hasonlóan. A történeti könyvek leírása szemlélteti, hogy Isten milyen hatalmas dolgokat cselekedett Illéssel és Illés életének, a földi életének a záró mozzanatával különösen is ki akarta emelni, hogy nem akárki volt ám az a valaki, akinek megadatott ez a hatalmas kiváltság. Ez Illésnek is fontos volt, de Elizeusnak, a prófétatanítványoknak és az Úr mindenkori népének, így nekünk is különösen fontos.

S a történeti rész még olyan szempontból is beszédes, hogy amikor Illés élt, akkor volt az izraeli ország rész egyik leggonoszabb uralkodói dinasztiája a trónon. Az északi ország részben az Omri dinasztia hihetetlen sikeres társadalmilag, politikailag, gazdaságilag minden tekintetben nagy karriert befutott országot jelentett, de lelki szempontból a legnagyobb mélységet. Önmagában beszédes ez a tény, hogy Istennek tetszett, hogy egy ilyen szörnyű, lelki szempontból szörnyű időszakban adta az egyik legmeghatározóbb szolgáját, prófétáját az ő népének. Nagyon fontos, hogy Illés nem Júda földjén, a júdai ország részben szolgált, ahol voltak hívő királyok is éppen ebben az időben is, hanem az istentelen izraeli ország rész uralkodói idejében adta az Úr Illést az ő népének.

Lehet, mi arra gondolnánk, hogy hát a júdaiak biztos jobban hallgatnak, a hívő király is sokkal mélyebben meg tudja akkor az Urat ismereni, sokkal hatásosabb lehetne a júdai ország rész lelki élete és hagyjuk az izraeli ország részt pusztulni. S emlékszünk, hogy az asszíriai fogság, ami majd bekövetkezik 722-ben Jézus születése előtt, az ezt is jelentette, hogy az izraeli ország rész elpusztul teljesen és a fogságban levők is elvesztek. De majd a jövőnél – mindjárt látjuk –, a jövőnél mégis ott van a prófétai kijelentésben, hogy nemcsak Júda népe az Úr népe, hanem Izrael, mind a 12 törzs számít. De ennek a madártávlatból, a hit madártávlatából való szemléletét úgy láthatjuk, ha azt látjuk, hogy nemcsak gonosz királyok, lelkileg nagyon gonosz királyok, hanem ott van az Úr hűséges embere. Illésnek a tettei magukért beszélnek és Illés földi életének a záró mozzanata is magáért beszél.

Azt mondtam ugyanakkor, hogy Illés múltjára nézve. És ha Illés múltját, e záró mozzanat előtti múltját vesszük, tényleg hatalmas sikerek, nagyon nagy csodák, de azért benne van a múltban az is – emlékszünk –, amikor azt mondta az Úrnak, hogy Uram, vedd el az életemet,

jobb halnom, mint élnem. Királyok 1. könyve 19. rész, amikor Jézabel, Akháb felesége – pogány bálványimádó, a Baál-kultusz meg az Asera-kultusz Izraelben való meghonosítója – megfenyegeti. Nem tudjuk, hogy miért, nem tudjuk az egésznek hátterét igazából, a lelki hátterét Illés szempontjából, azt tudjuk, hogy előtte átélt egy hatalmas isteni szabadítást, aztán a következő nap vagy két nap múlva olyan mélyen van, hogy meg akar halni.

Az ézsaiási ígét ott a 40. részben, amire utaltam, hogy szárnyrakelnek mint a saskeselyűk, akik az Úrban bíznak, az előzi meg, ezt a drága hitvallást, hogy az Úr erőt ad a megfáradottnak és megsokasítja az erőtelennek az erejét, mert hát még a legkiválóbbak is megtántorodnak. Illés belefáradt a szolgálatba. Az Ézsaiás könyve 40. rész még korábbi verse, a 27. pedig azt a fájó mondatot mondhatja ki a prófétával, amit a nép így él meg, és Illés is mondhatta volna ezt a mondatot is, illetve Illésnek mondhatta volna az Úr kijelentése ezt a mondatot: „Miért mondod Jákób és szólsz ekként Izráel: Elrejtetett az én útam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem?!” Uram, én egyedül maradtam – mondta Illés. És az egész, az egész történeti helyzet, amit én most látok: te nem ítéled a népet – Illés csalódott Istenben is mindenképpen, számonkéri Istent ott abban a részben, de az ő életérzése ez, hogy meg akarok halni.

Illés múltjára nézve a hit madártávlatából, a bibliai kijelentés fényében látva Illés életének az utolsó mozzanatát a földön, megtudjuk, hogy nem adatott meg neki az, hogy meghalhatott volna. Most ez neki szomorú vagy nagyon bátorító igazság volt? Meg akart halni és az Úr nem engedte meghalni. Remélem, érzik a testvérek, hogy azt akarom kiemelni, hogy Isten milyen kegyelmes. Dehogy halsz meg! Helyreállítja és a végén még a halált sem kell neki átélnie. Ez egyébként olyan szép a magyarban: halált átélni. Miért? Mert az Úr úgy viszi magához a mennyei valóságba, a láthatatlan világ valóságába, ahogy Énokot is, hogy nem kellett a halált megismernie. Meghalás nélkül az égbe. Elizeus, a prófétatanítványok és az ószövetségi nép is, mi is ezt a történetet olvashatjuk, Elizeus átélhette a maga teljességében, ami ott történt – hallottuk – és számukra ez hihetetlen bátorító volt. Mutatta, hogy ki az az Úr, aki használta az Úr eme szolgáját.

Nekünk, újszövetségi hívő népként, amikor várjuk az Úr Jézus eljövételét – remélem, ma is várjuk, hiszen bármikor eljöhet Jézus –, szóval várva az Úr Jézus eljövételét tudjuk, ha az Úr Jézus a földi életünk során jön el, akkor nekünk is az ígélet ez a bizonyos elragadtatás. Hasonló gondolat a Thesszalonikai 1. levél 4. részében. Ha megtörténne ez,

akkor utána jönne az új ég és az új föld örök dicsősége, amikor már nincs semmi, ami Illés számára is annak idején sok nehézséget jelentett a látható dolgok bűneset utáni állapotai miatt. Ha megtörténik az elragadtatásunk, ha Jézus a mi életünkben jönne el, akkor nekünk sem kellene meghalni. A Korinthusi 1. levél 15. része, meg a Korinthusi 2. levél 5. része és az említett 1. Thesszaloniakai levél 4. része ír a hívő emberek Jézus eljövetelét átélő drága élményéről. De mi történik, ha Jézus nem jön el addig, amíg nekünk menni kell? Akkor a meghalás valósága van a végén.

Hallottuk, hogy Illés is, a prófétatanítványok és Elizeus is tudta az Úr kijelentése miatt, hogy Illést el fogja vinni az Úr. Tehát Illés készült arra, hogy az Úr elragad engem tőled Elizeus. Ezt a hírt ő megismerte. Mi esetünkben is, és a legtöbb bibliai történet ezt igazolja, a meghalás híre és ténye volt az a valóság, amit a legkomolyabb hívő emberek is át kellett, hogy éljenek. Amikor az a hír, hogy nem sokára meg kell halni. Emlékszünk, Pál mégis azt mondja, hogy nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség. Ezt a Filippi gyülekezetnek mondja, mikor börtönben van. Nem nyereség a börtön. Fáj az, hogy az Úr nevéért szenvedni kell, ez fáj. Viszont szenvedni az Úr nevéért, kegyelem. S ha esetleg halált jelent, akkor a halál nem lehet veszteség, csak nyereség. Kívánok elköltözni és Krisztussal lenni. Az ige szerint Pál maga is kívánta azt, hogy úgy élje át Jézus jövetelét, ahogy mi is szeretnénk, hogy a földi életem során jöjjön el az Úr. De ha nem jön el, akkor a másik lehetőség, az viszont nyereség.

Pedig a halál ellenség és a gyászban sírni szoktunk. Azért most hadd mondjam el a testvéreknek így a szószékről is, hogy amikor Sipos Ete Álmos tiszteletes úr halálhírét meghallottam, nekem nagyon mély gyászt jelentett és most is az, s eltelt pár nap és itt hallottam a templomban csütörtöki igehirdetés előtt, hogy egy másik lelkészkollega 55 évesen halt meg. Pár nap telt el a két hír között. Az a lelkészkollega nekem jó ismerősöm volt. Nem azért szolgálok az igéről, a mostani igéről, mert ezek megtörténtek, hanem az ige fényében szeretném elmondani, hogy én ezt át is élem most is, hogy minden szomorú gyász és veszteség érzése ellenére a madártávlat, a hit madártávlata, a reménység, az örökkévalóság szempontjából az ige fényében a halálra való gondolat vagy annak a gyásznak az átélése, azért mégis csak azt mondja, hogy Jézus legyőzte a halált. S az Úréi számára nemcsak az elragadtatás hatalmas nyereség, hanem nagy nyereség még a halál is, ha az jön el. Mert az is az Úr által eltervezett és az Úr céljának megfelelő. Pál ezért mondta: ama nemes harcot megharcoltam, elvégeztem a futásomat, eltétetett az

igazság koronája, koszorúja, nem sokára átveszem, célba érek. A célbaérés az nyereség. Első vagyok a célban.

A Római levél 14. részében ugyanolyan egyszerű hétköznapi élethelyzetekre nézve beszél a halálról is a Szentírásban Isten Lelkétől vezetve Pál, mint ahogy itt Illés esetében is egyébként. Neki az egy hétköznapi élethelyzet volt, hogy ment egyik városból a másikba, felkereste a prófétatanítványokat, Elizeus mellette maradt, átmentek a Jordánon csodálatos módon, aztán megtörtént, ami. És akármilyen múltja is volt Illésnek, akármilyen múlt jellemzi a mi életünket, a hívő életünket is – ott lehet sok negatív is meg sok pozitív –, de a Római levél akkor is áll. Ez is erősítsen. A 6. vers így szól: „Aki ügyel a napra, az Úrért ügyel: és aki nem ügyel a napra, az Úrért nem ügyel.” Különböző véleményen levő hívők életviselkedése. „Aki eszik, az Úrért eszik, aki nem eszik, az Úrért nem eszik, és hálát ad az Istennek.” És a 7. vers: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Mert azért halt meg és támadott fel és elevedett meg Krisztus, hogy mind holtakon mind élőkön uralkodjék.”

Illésnek is, az élete is és az elragadtatása is az Úrért, az Úrnak. Ha Jézus eljön, az életünk – minden múlt szempontjából is elmondható – és az elragadtatásunk, ha nem jön el Jézus, akkor az életünk és a meghalásunk az Úrnak, az Úrért. Mert az Úr a múltunkat lerendezte, és Illés múltja is rendezett. Nem kell semmilyen lelki tehernek lennie a hívő emberek számára, hogyha valami múltbeli dolgok előjönnek, amikor készül esetleg elmenni valaki. Illés égberagadtatása a múltra nézve hirdeti, hogy milyen az Isten szabadítása az egyes hívő ember életében is.

A jövő szempontjából itt még inkább ki lehet fejteni, hogy nem csak Illés, hanem az őt követő nemzedékeknek mennyi bátorítás. Eszembe jutott, hogy Józsué könyve ezzel a kijelentéssel kezdődik: „...és lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után szólt az Úr Józsuénak...” Emlékszünk, hogy bevezeti majd a népet az ígéret földjére. Ezt mindenképp szomorú olvasni, hogy „...és lőn Mózesnek, az Úr szolgájának halála után...”, tehát ő meghalt, Mózes meghalt. De arra is emlékeznünk kell, hogy Mózes maga az Úr temette el. Nem az ígéret földjén, azon kívül. De a halála után, Mózes halála után van folytatás. Illés elragadtatása a jövő szempontjából, a hit madártávlatából látva az eseményeket, azért mindenképp azt hirdeti, ahogy itt le van írva nekünk, hogy Illést elvitte az Úr a mennybe halál nélkül, de van folytatás a földön is, hiszen ott van a szolgája, Elizeus, aki viszi tovább az Úr ügyét. Van reménysége az Is-

ten népének. Ha az övéit viszi magához, bármilyen formában is, ők már a jobb helyen vannak. Akik pedig maradnak az Úréiként itt a földön, rajtuk keresztül végzi tovább az isteni tervét és akaratát. Van jövője az Úr népének.

Az új Károli-fordítás nem hozta azt a szót, amit a Károli mindig szokott hozni, hogy 'és lőn'. Amikor az Úr föl akarta vinni Illést – Károliban: és lőn..., hogy az Úr valamit akar csinálni. Mert az 'és lőn' kifejezés is magyar fordításban érzékelteti, hogy itt most nagy dolgok történnek. És azért gondoljunk bele, hogy... Meg is kérdezem, hogy mikor történt olyan, hogy Isten népe száraz lábon mehetett át vizen? Mert azért nem sokszor. Mózes idejében a Vörös-tenger, Józsué idejében a Jordán egyik része megállt. Ezek mind hatalmas isteni üdvtettek. És azt látjuk, hogy hasonlóan nagy dolog történik ilyen egyszerű élethelyzetben. Viszi Illést magához az Úr, a Jordán kettéválik, szárazon mennek át, a jövő szempontjából a folytatás, Elizeus megy vissza az ígéret földjére úgymond és a Jordán kettéválik. Van jövője az Úr népének, és ha kell, hatalmas csodákat tesz Isten. És lőn.

Az 'és lőn' hordozza azt a gondolatot, hogy Isten most nagyon nagy dolgokat akar csinálni, közben azonban nem is tűnik olyan nagyon fontos dolognak látszólag. De az Úr kijelentése szempontjából mégis csak az, hiszen Illés nem akárki volt, és Elizeus sem akárki, ők két hívő ember, az Úr szolgálói. És ahogy hallottuk Illés maga elmondta Elizeusnak, hogy ezt nem én döntöm el, hogy te kapod-e azt, amit kértél. Majd olvassuk el a magyarázatos bibliákban, kommentárok is ezt a magyarázatot hozzák, hogy Elizeus az ószövetségi öröklési törvény kifejezéseit használja – Mózes 5. könyve 21. rész 17. versétől kezdődően vannak ezek a kijelentések –, hogy ő szeretne Illés örökségébe lépni. Az elsőszülött férfi, fiú kapta a családi örökségből a kétszeres részt, de övé volt a felelősség a család iránt és minden iránt. És Elizeus ezt kéri. Emlékszünk, hogy az Úr őt már elhívta, Elizeust elhívta Illésen keresztül, ezt is feladatul kapta Illés ott a halk és szelíd hangon megszólaló isteni kijelentés során, de itt most Isten megerősíti Elizeust, hogy tényleg, én úgy döntöttem, hogy akkor te vagy az Illés örökségének a folytatása.

Elizeus is hatalmas csodatetteket hajtott végre. Az üdvtörténeti távlatok azt mutatják, hogy Isten adja Illés helyett Elizeust a népnek, mert Izrael népének meg kell maradni. Nemcsak Júda népének, Izraelnek is. Ez akkor is igaz, ahogy már mondtam, hogy ha az asszír fogságban elvész az egész nép. Mégis vannak izraeli törzsek, akik jönnek majd vissza a babiloni fogságból hazatérő júdaiakkal is. Miért maradhatott meg Izrael népében is még Illés idejében hétezer ember? Miért lehet az, hogy

az asszír fogságban látszólag, a láthatókra nézve teljes mértékben elvész Isten északi országrészhez tartozó népe? Lehet Isten kegyelmes és kell a szabadítás, és ezt a szabadítást a miertre a válasz, ott van Elizeus. Használja az Úr Elizeust. Folytatódik az üdvtörténet, mert a Messiásnak meg kell érkezni Izrael népe közé. És meg is érkezett.

Elizeust is ugyanazzal a kifejezéssel illeti a bibliai könyv 13. része 14. verse fényében egy király, Jóás király, amit itt Elizeus mondott Illésről: Atyám, atyám, Izrael szekerei és lovagjai. Ez a kifejezés arra utal, hogy nem a lovas szekerek és a harci szekerek a nép igazi megtartói, szabadítói, hanem az az Isten, akinek a szolgálója a helyén van. Illés és Elizeus is ilyen szolga: hirdetik az ígét, a csodákat végrehajtják az Úr erejével, ők azok, akiken keresztül Isten a szabadítást és a megtartatást végzi. Izrael szekerei és lovasai, lovagjai – erre utal ez a kifejezés. Hogy nem a látható harci szekerek, hanem a látható személyek, akik viszont a láthatatlan valóságot képviselik. Az Úr eszközei a helyükön vannak. Itt magunkra is gondoljunk. Testvérek, ha mi a helyünkön vagyunk a házasságban, a családban, a gyülekezetben, népünk számára, akkor ránk is igaz ez: az Úr szekerei, lovagjai. És lehet, hogy nagyon fáj, ha valamegyikünket az Úr elviszi, és nagyon hiányzik az a szolgáló a gyülekezetből, de van folytatása az Úr népének ma is mindig. Mert az üdvtörténet az folytatódik Jézus eljöveteleig mindenképpen itt a földön.

Illésnek a palástja volt a nagy csodatételnek az eszköze. Mózesnek mi is volt? A pásztorbot. Mózes pásztorbóként lett elhívva, Illést pedig prófétaaként hívta el az Úr és a palástja jelképezte ezt. Illés megütötte a Jordán vizét, kettévált, Elizeus megütötte Illés palástjával és hallottuk, hogy kimondta ezt is, hogy hol van az Úr, Illés Istene. Ez a kijelentés is jelzi, hogy Elizeus tudta, hogy ő Illés szolgálatát folytatja az Úr megbízásaaképpen. Megtörténtek a csodák. Nekünk valószínű nem egy pásztorbot vagy egy palást az, ami kell a csodák végrehajtásához, nem az eszközökön van a hangsúly, de a bibliai történetekben azt látjuk, hogy Illés palástja Elizeus kezében jelezte, hogy Illés lelkiületével szolgál a szolgálója. Ezt észrevették azok az ötven fiatalember, akik figyelték az eseményeket. Ezért borultak le alázattal Elizeus előtt elismerve, hogy ő tényleg Illés utóda, mert az Úr őt választotta.

Mivel ezt már mondtuk, most csak emlékeztetőül újra, hogy a vörös-tengeri átkelés, a Jordánon való átkelés Józsué idejében és most itt kétszer az Illés és az Elizeus személyéhez kapcsolódóan, mert az Úr szabadít. Józsué neve ezt jelenti: az Úr megment. Elizeus neve ezt jelenti: Isten megment. Az egyiknél az Úr utal Istenre, a másiknál az Isten utal az Úrra. Józsué, Elizeus az Úr eszközei. Mózes, Illés az Úr eszkö-

zei. Mózes meghalt, Illés elragadtatott. Különbség volt az életük földi része lezárása eseményében, de az Úr ugyanaz volt. És a folytatás is ugyanaz volt: van jövője az Úr népének.

Malakiás könyvében olvasunk arról a 3. rész 1. versétől kezdődően, hogy mielőtt a Messiás eljön, Isten elküldi az ő követét, Illést. Keresztelő János személyében beteljesedett ez az ószövetségi prófécia, János is tudta ezt, Jézus maga is erről tett bizonyosságot – ezeket a szakaszokat most nem akarom felolvasni, majd nézzük meg, hogy az összes evangéliumban Jézus hogyan beszél Jánosról, Keresztelő Jánosról –, egy biztos, Illés elragadtatása története jelezte, hogy az ő élete utolsó mozzanatai a földön nem akármilyenek voltak, és Isten jelezni akarta, hogy jönni fog Illés. S az a hihetetlenül bátorító az egészben, hogy tényleg jött Illés a szó szoros értelmében is. Keresztelő János Illés lelkületével jött. A megdicsőülés hegyén meg tetszett az Úrnak, hogy ott legyen Illés és ott van Mózes is. Nemcsak a Malakiás könyve 3. rész, a mi magyar Bibliánkban az utolsó ószövetségi könyvben szereplő kijelentés utal arra, hogy Illés jövőjére nézve Istennek milyen tervei vannak – az ő szempontjából majd lesznek, a mi szempontunkból teljesedtek be –, hanem azt látjuk, hogy ott van a Messiás, eljött az az üdvtörténeti, hatalmas, csodálatos időszak, pillanat, óra – használja ezeket a kifejezéseket a Szentírás –, itt van Jézus és ott van a megdicsőülés hegyén a két ószövetségi hívő emberrel.

Mindegyik kommentár megjegyzi, hogy Mózes a törvényt jelképezte, Illés pedig a prófétákat. Miről is beszélgettek Mózes és Illés Jézussal ott a megdicsőülés hegyén, ami megint a láthatatlan világ valósága? Az Úr Jézus életének a végkimeneteléről. Idegen szóval exodusáról. Ami az ószövetségi hívő népnek az egyiptomi szabadulás exodusa, Jézus számára exodus. Csak neki nem szabadulás, hanem neki halál. És milyen érdekes, a mennyei Atya az egyszülött Fiút nem elragadja magához a megdicsőülés hegyéről, hanem azt látjuk, hogy Jézus megy le a hegyről és megy a keresztre nem sokára. Néhány hét múlva már meg is hal a kereszten. Illés elragadtatott, nem halt meg, Jézusnak viszont meg kellett halni. Illés elragadtatása a jövő szempontjából mutatja azt, hogy viszont Jézusnak nem elragadtatása lett, hanem az ő földi életének a vége a kereszthalálban csúcspontodott ki. Ennyire engedelmes volt.

Csak az a zavaró a Bibliát nem ismerőknek, nekünk pedig örömhír, hogy mégsem ez volt a földi életének a vége Jézus számára, hiszen föltámadt a harmadik napon. Még itt a földön föltámadott testben sok mindent csinált Jézus, aztán ő is ment a mennybe. Mondhatnánk így, hogy elragadtatott a mennybe, dicsőségesen feltámadott testben. Illés el-

ragadtatásánál Jézus – most hadd mondjam így ezzel a szóval – elragadtatása még magasztosabb. És azért azt elismerjük mindannyian, hogy Jézus mégis csak nagyobb személy volt, mint Illés, hiszen ő Isten Fia volt. De nagyon fontos, ha arra gondolunk, hogy lehet, hogy mi nem érjük meg az Úr Jézus eljövetelét és nem fogunk elragadtatni, akkor pedig, ha meg kell halnunk, nekünk olyan Megváltónk van, aki tudja, mit jelent meghalni. Jézus számára a halál nem nyereség volt. Nekünk viszont igen.

Olyan fontos Jézus esetében is, tüzes szekér és lovak jöttek Illésért a szélvészben. Ez mind az isteni jelenlétnek, a láthatatlan világ látható világban való megjelenésének az eszközei, jelei. Itt teofánia, Isten-megjelenés történt Illés számára. Viszi az Úr magához a szélvészben. És amikor mondja Elizeus, hogy hol van az Úr, Illés Istene, akkor ő tudja, hogy az az Úr, aki vitte az én uramat a mennybe halál nélkül, ez az Úr viszont itt van, és a Jordán vize ketté fog válni, mert az Illés palástjával az Úr jelzi, hogy az ő hatalma, jelenléte itt van. Tüzes szekér és lovak, az isteni jelenlét, aztán hallottuk, hogy atyám, atyám, Izrael szekerei, lovagjai – itt is szekér, szekerek, lovak –, viszont itt Isten eszközeinek a személye, léte, engedelmessége és ha Jézusra vonatkoztatjuk, mindez egyben. Ő maga Isten. És milyen hatalom van Jézus kezében? Hiszen még a halált is legyőzte. És kicsoda Jézus, amikor ő Úrként megment és szabadít, meg uralkodik? Hol van az Úr, Illés Istene? Nekünk pedig az a kérdés: hol van Jézus? És ő maga mondta: veletek. Mindig. Bárhol, ahol Jézus ott van, csodák történnek még meghaláskor is, amikor meg eljön Jézus, akkor végérvényesen az örökkévalóságra nézve.

Számunkra kicsoda Jézus? Kicsoda számodra az Úr? Hol van az Úr? Mindig az övéivel, az övéi által és az övéiért. A Róma 8,31-32. verseinek ígéretével: „Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” És folytatja, a végén pedig ott van, hogy még a halál sem választhat el Isten szerelmétől. Azért, mert Jézus, az Úr, az övéivel, az övéi által és az övéiért.

Illés elragadtatása a jövő szempontjából a láthatók és a láthatatlan valóságok fényében a hit madártávlatából mutatja tehát, hogy kicsoda ez a Jézus. De mutatta azt is, hogy nem csak Jézus érkezése, jövője, hanem Illés elmenetele után, elragadtatása utáni közvetlen jövőben is munkálkodott az Úr. Mi ehhez kapcsolódóan élhetjük át a földi életünk jövőjét ma is, holnap is. Az Úr munkálkodik. Övéivel, övéiért, övéi által. Imádkozzunk, hogy ennek az örömeivel, békességével, ha kell, éljük meg a hitünket mi is.

Imádkozzunk!

Magasztalunk azért, mennyei Atyánk, hogy az Úr Jézus valóban nem a megdicsőülés hegyénél fejezte be földi életét, hanem jött utána a kereszthalál gyötrelme, kínja, az Istentől való elhagyatottság kárhozata. Áldunk, hogy mindezt elvégezte az Úr Jézus értünk is, ahogy Illésért meg Elizeusért. Köszönjük, Urunk, hogy az ószövetségi történetek is az Úr Jézusra mutatnak. És hálásak vagyunk, hogy ahogy ott is egyszerű hétköznapi élethelyzetben igazoltad jelenléted, szabadításod Jézus számára is és ugyanúgy mi számunkra is.

Kérünk arra, hogy segíts ennek a hitnek az örömeivel, békességével élni akkor is, ha talán mi is tapasztaljuk, hogy milyen nagy a gonoszság. Kérünk, Urunk, mint Illés és Elizeus is, szolgálóként legyünk jelen ott, ahol akarsz használni.

Köszönjük, Urunk, hogy igaz az, ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk. De azt is köszönjük, amikor nem ellenünk vannak, hanem tapasztalhatjuk mások hitre jutását, megtérését, tapasztalhatjuk, milyen az, amikor te csodákat teszel.

Urunk, köszönjük, amikor betegségből gyógyítottál meg testvéreket, megtartottál, de azt is köszönjük, Urunk, amikor vigasztaltál minket testvéreink elmenetele után. Köszönjük, Urunk, hogy az élet és a halál egyaránt a te kezében van, és köszönjük ezt a titkot, hogy akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk. Ezért hadd kérjük, Urunk, hogy a gyászunkban, gyászoló testvéreinknek a gyászában is adj vigasztalást, adj reménységet, és hadd tudjunk szolgálni téged. Köszönjük, hogy velünk vagy. Kérünk arra, hogy hazamenve innen is már éljük ezt meg örömmel.

Arra kérünk, adj békességek Kárpátalján, az orosz és az ukrán háborúnak vess véget, Urunk, hamar. Adj megoldást az Unió problémájára a migránskérdésben. Kérünk arra téged, hogy könyörülj meg azokon, akik jönni akarnak ide, hogy ők is ismerjék meg az igazságot, a bibliai kijelentést, hogy ők is megtérhessenek tehozzád.

Kérünk, Urunk, hogy hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is Jézusért.

Ámen.